

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce společnosti **C., s. r. o.,** proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí,** se sídlem Praha 10, Vršovická 65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2001,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2001, kterým bylo k odvolání žalobce změněno prvostupňové rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Praha, ze dne 11. 9. 2000, č. j. 1/OV/8111/00/Ma, o uložení pokuty žalobci za provozování servisního plavidla, sloužícího ke skladování a manipulaci s ropnými látkami, bez souhlasu příslušného vodohospodářského orgánu, a za to, že při provozu servisního plavidla neměl plán opatření pro případ havarijního zhoršení jakosti vod schválený příslušným vodohospodářským orgánem. V žalobě uvedl, že žalovaný „nepřihlédl dostatečně ke všem skutkovým okolnostem a dále, že do svého rozhodnutí nepromítl související zákonná ustanovení i příslušnou čs. normu“. Konečná pokuta ve výši 80 000,- Kč mu byla uložena podle § 24 písm. e) a § 24e zákona č. 130/1974 Sb. za porušení povinností stanovených zákonem č. 138/1973 Sb., ve znění pozdějších předpisů, provozováním servisního plavidla bez souhlasu podle § 13 odst. 1 písmeno b) zákona č. 138/1973 Sb. V této souvislosti zdůraznil, že je společností, jejímž základním posláním je zajišťování lodní dopravy. Jeho úmyslem bylo přispět ekologickému provozu lodí na vodách v Praze, především na řece Vltavě, vytvořením ekologického servisního plavidla pro přímé zásobování ostatních plavidel a k odčerpávání kalů z nich. Tímto plavidlem je soulodí SP-150, sestávající z tlačného remorkéru a tlačného člunu. Toto plavidlo po přestavbě žalobce provozoval ve zkušebním provozu od 25. 3. 1999 do

31. 3. 2000. Přestavba lodí tlačného remorkéru a tlačného člunu na SP-150 je nepochybně stavbou, a proto orgán, který tuto stavbu povolil, musel před tímto svým rozhodnutím a již před přestavbou obou lodí obdržet příslušný souhlas vodohospodářského orgánu. Žalobce byl proto přesvědčen, že tento souhlas musel vlastnit majitel plavidla, tj. Ředitelství vodních cest ČR, ale i přestavovatel jejich součástí. V této souvislosti zdůraznil, že neumístil předmětné plavidlo do vodního toku.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 29. 8. 2001, č. j. 38 Ca 171/2001 – 14, které nabylo právní moci dne 20. 9. 2001, věc postoupil Vrchnímu soudu v Praze s odkazem na ustanovení § 246 odst. 2 o. s. ř., ve znění platném do 31. 12. 2002, dle kterého jsou k přezkoumávání rozhodnutí ústředních orgánů státní správy, s výjimkou věcí důchodového a nemocenského zabezpečení, důchodového pojištění a hmotného zabezpečení uchazečů o zaměstnání podle předpisů o zaměstnanosti, věcně příslušné vrchní soudy.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce namítá zcela nekonkrétně, že žalovaný nepřihlédl ke všem skutkovým okolnostem, zákonným ustanovením a normě. Žaloba neobsahuje argumenty, které by dokládaly věcné a právní vady rozhodnutí. Jde pouze o výklad pozitivního činění žalobce ve prospěch ekologického provozu lodí na Vltavě a zdůraznění morální odpovědnosti jiného subjektu. Protože případy úniku ropných látek ze zařízení k jejich skladování jsou pokládány vyhláškou č. 6/1977 Sb. vždy za mimořádně závažné ohrožení jakosti vod, je provoz servisního plavidla bez souhlasu vodohospodářského úřadu závažným porušením povinností plynoucích ze zákona o vodách. Sankce ve výši 80 000,- Kč, která nedosahuje ani poloviny zákonného rozmezí, je proto zcela přiměřená.

Protože daná věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze, kterému byla postoupena, do 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), věc byla předložena Nejvyššímu správnímu soudu s odkazem na ustanovení § 132, větu druhou, s. ř. s., podle kterého věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud v řízení podle ustanovení části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., tedy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplývá, že žalobce uzavřel dne 25. 3. 1999 s Ředitelstvím vodních cest ČR smlouvu o nájmu věci movité, kdy předmětem této smlouvy je pronájem soulodí pod pracovním názvem Servisní centrum pro plavidla Praha s označením SP-150, které se skládá z tlačného člunu TČ 560, reg. číslo 2467, a tlačného remorkéru TR 567, reg. č. 2061. Uvedené soulodí žalobce provozoval ve zkušebním provozu v době od 25. 3. 1999 do 31. 3. 2000, což nejenže nezpochybňuje, ale naopak uvádí v podané žalobě. Dne 11. 8. 1999 uskutečnila Česká inspekce životního prostředí ohlášenou revizi na kontejnerovém terminálu v Holešovickém přístavu a servisním plavidlu SP-150, a to mimo jiné i za účasti zástupce žalobce. V průběhu revize bylo zjištěno, že předmětné soulodí nemělo, ačkoliv bylo již v ověřovacím provozu, k provozování, tj. ke zřizování skladů ropných látek a k manipulaci s ropnými látkami (stáčení, výdej), souhlas podle § 13 zákona č. 138/1973 Sb. od příslušného vodohospodářského orgánu. Ani tuto skutečnost žalobce v průběhu správního řízení relevantním způsobem nezpochybnil.

Podle § 13 odst. 1 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, souhlasu vodohospodářského orgánu je třeba ke stavbám, zařízením, popřípadě činnostem, k nimž není třeba jeho povolení, které však mohou ovlivnit vodní poměry, a to: a) ke stavbám a zařízením ve vodních tocích a v jejich korytech a na pozemcích při nich, za b) ke zřizování dálkových potrubí, skladů, nádrží a skládek látek, ohrožujících jakost vody, ke stavbám umožňujícím podzemní skladování látek v zemských dutinách a ke stavbám komunikací.

Podle § 24 písm. e) zákona č. 130/1974 Sb., o státní správě ve vodním hospodářství, ve znění pozdějších předpisů, okresní úřady ukládají pokuty fyzickým osobám při provozování podnikatelské činnosti a právnickým osobám, které poruší jiné povinnosti stanovené vodním zákonem, tímto zákonem, nebo povinnosti podle nich uložené.

Podle § 24e zákona č. 130/1974 Sb., ve znění pozdějších předpisů, pokuta za porušení jiných povinností podle § 24 písm. e) se stanoví ve výši od 1 000,- Kč do 200 000,- Kč podle závažnosti porušení povinnosti.

Zásadní námitkou žalobce v žalobě je tvrzení, že žalovaný nepřihlédl dostatečně ke všem skutkovým okolnostem a že nepromítl do svého rozhodnutí související zákonná ustanovení a normu. Při takto neurčitě formulované stížní námitce se soud zaměřil na zjištění, zda žalovaný ze správně zjištěného skutkového stavu vyvodil správné právní závěry; soud v tomto směru neshledal v postupu žalovaného nezákonnost, neboť žalovaný zjistil řádně a spolehlivě skutečný stav věci, který žalobce ani v žalobě nezpochybnil, ale domáhal se jiného právního hodnocení. Soud pro takový postup neshledal žádný důvod, neboť v průběhu správního řízení bylo najisto postaveno, že žalobce jako nájemce předmětného soulodí toto provozoval bez příslušného souhlasu vodohospodářského orgánu, který je k takové činnosti nezbytný, jak vyplývá ze shora uvedeného § 13 zákona o vodách. Předmětné soulodí je nepochybně zařízením a jeho provoz činností, na které dopadá nutnost souhlasu příslušného vodohospodářského orgánu, přičemž uvedení tohoto plavidla do provozu je umístěním zařízení ve vodním toku dle odst. a) citovaného ustanovení vodního zákona a zřízením skladu látek ohrožujících jakost vody podle odst. b) citovaného ustanovení. Dále je nutno uvést, že v žádném ustanovení zákona o vodách není stanoveno, že povinnost získat příslušný souhlas vodohospodářského orgánu se týká pouze vlastníka věci, na kterou dopadá toto ustanovení. Proto v případě, kdy existuje nájemní smlouva o nájmu movité věci, je nutno dovodit, že souhlas vodohospodářského orgánu musí mít i ten, kdo tuto pronajatou věc užívá, tedy v daném případě žalobce. Shora uvedené lze uzavřít tak, že pokuta ve výši 80 000,- Kč, která byla žalobci uložena podle zákona č. 130/1974 Sb., byla uložena v souladu s právními předpisy, které upravují činnost, kterou provozoval žalobce.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. O věci přitom soud rozhodl bez jednání za podmínky souhlasu účastníků řízení (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. 9. 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu